

- 2) Έχει η φράση «εργαζόμενος ορισμένου χρόνου», η οποία ορίζεται στη ρήτρα 3 της συμφωνίας πλαισίου που αποτελεί παράρτημα της οδηγίας 1999/70/ΕΚ, την έννοια ότι απαγορεύει νομοθετική διάταξη όπως η πρόσθετη διάταξη 15, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του Estatuto de los Trabajadores, η οποία προβλέπει ότι η σύμβαση εργασίας του μπορεί να λήξει αν η αντισυμβαλλόμενη διοικητική αρχή προβεί στην κάλυψη της θέσεως εργασίας που αυτός κατείχε;
- 3) Δεδομένου ότι το δικαίωμα αποζημίωσης των εργαζομένων που έχουν αναγνωριστεί ως συμβασιούχοι αορίστου χρόνου, αν η σύμβασή τους λήγει για αιτία ανεξάρτητη του προσώπου τους, συνιστά κατάλληλο μέτρο στο πλαίσιο του εσωτερικού δικαίου για τους σκοπούς της πρόληψης της καταχρηστικής χρήσεως των προσωρινών συμβάσεων εργασίας στον ιδιωτικό τομέα και της επιβολής συναφών κυρώσεων, και δεν υφίσταται κανένα ισοδύναμο μέτρο στον δημόσιο τομέα: Συνιστά κατάλληλο μέτρο, σύμφωνα με το γράμμα της ρήτρας 5 της συμφωνίας πλαισίου που αποτελεί παράρτημα της οδηγίας 1999/70/ΕΚ, η αναγνώριση του ίδιου δικαιώματος αποζημίωσης, που νομίμως έχει καθιερωθεί για τους εργαζομένους με σύμβαση αορίστου χρόνου στον ιδιωτικό τομέα, και στους εργαζομένους με σύμβαση αορίστου χρόνου στον δημόσιο τομέα;

(¹) ΕΕ L 175, σ. 43.

Αναίρεση που άσκησε στις 15 Απριλίου 2013 η nfon AG κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 29 Ιανουαρίου 2013 στην υπόθεση T-283/11, Fon Wireless Ltd. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-193/13 P)

(2013/C 189/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: nfon AG (εκπρόσωπος: V. von Bomhard, δικηγόρος)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα), Fon Wireless Ltd.

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναίρεσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— επικουρικώς, να αναίρεσει την απόφαση στο μέτρο που δέχεται την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως λόγω του προγενέστερου κοινοτικού σήματος αριθ. 4719738 «fon» (εικόνα),

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα της δίκης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αναίρεση ασκείται κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 29ης Ιανουαρίου 2013 στην υπόθεση T-283/11, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο μεταρρύθμισε την απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 18ης Μαρτίου 2011 (υπόθεση R 1017/2009-4), που αφορούσε διαδικασία ανακοπής μεταξύ της Fon Wireless Ltd. και της nfon AG, και απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκήσει η nfon AG ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

Η ανααιρεσείουσα προβάλλει ως μοναδικό λόγο αναίρεσεως την παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (¹). Κατά την άποψή της, η εξέταση του κινδύνου συγχύσεως στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του ανωτέρω κανονισμού πρέπει να διενεργείται βάσει συνολικής εκτιμήσεως όλων των σχετικών περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως. Υποστηρίζει δε ότι δεν τηρήθηκε η απαίτηση αυτή από τρεις απόψεις προβάλλοντας, πρώτον, πλάνη περί το δίκαιο σε σχέση με τον προσδιορισμό των διακριτικών στοιχείων των αντιπαρατιθέμενων σημάτων κατά τη σύγκριση των σημείων, δεύτερον, πλάνη συνιστάμενη στην αυτόματη συναγωγή της συνδρομής κινδύνου συγχύσεως και, τρίτον, μη συνολική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως λόγω του ότι δεν ελήφθη επαρκώς υπόψη ο ασθενής διακριτικός χαρακτήρας του στοιχείου «fon».

(¹) ΕΕ L 78, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Juzgado de lo Social 1 de Benidorm (Ισπανία) στις 16 Απριλίου 2013 — Víctor Manuel Julián Hernández κ.λπ. κατά Puntal Arquitectura S.L. κ.λπ.

(Υπόθεση C-198/13)

(2013/C 189/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de lo Social de Benidorm

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: Víctor Manuel Julián Hernández, Chems Eddine Adel, Jaime Morales Ciudad, Bartolomé Madrid Madrid, Martín Selles Orozco, Alberto Martí Juan και Said Debbaj

Εναγόμενοι: Puntal Arquitectura S.L., Obras Alteramar S.L., Altea Diseño y Proyectos S.L., Ángel Muñoz Sánchez, Vicente Orozco Miro και Subdelegación del Gobierno de España en Alicante

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Επιπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2008/94/ΕΚ ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Οκτωβρίου 2008, περί προστασίας των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη, και ειδικότερα των άρθρων 1, παράγραφος 1, 2, παράγραφοι 3 και 4, 3, 5 και 11 αυτής, ο κανόνας δικαίου ο οποίος συνάγεται από τον συνδυασμό του άρθρου 57 του Estatuto de los Trabajadores (εργατικός κώδικας) και του άρθρου 116, παράγραφος 2, του Texto Refundido de la Ley de Procedimiento Laboral (ενοποιημένο κείμενο του νόμου για τη δικονομία των εργατικών διαφορών) και δυνάμει του οποίου, σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη, το ισπανικό Δημόσιο δύναται να καταβάλει απευθείας στους εργαζομένους τους μισθούς υπερημερίας που οφείλονται μετά την παρέλευση της εξηκοστής (σήμερα, εννεηκοστής) εργάσιμης ημέρας από της ασκήσεως της αγωγής κατά του κύρους της απολύσεως ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου;
- 2) Επί καταφατικής απαντήσεως: Είναι αντίθετη στο άρθρο 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ⁽²⁾ και, εν πάση περιπτώσει, στη γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης περί ίσης μεταχειρίσεως και περί απαγορεύσεως των διακρίσεων η ακολουθούμενη από το ισπανικό Δημόσιο πρακτική να καταβάλλει απευθείας στους εργαζομένους, σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη, τους μισθούς υπερημερίας που οφείλονται μετά την παρέλευση της εξηκοστής (σήμερα, εννεηκοστής) εργάσιμης ημέρας από της ασκήσεως της αγωγής, μόνο στην περίπτωση που η απόλυση έχει κριθεί από το δικαστήριο καταχρηστική και όχι στην περίπτωση που έχει κριθεί άκυρη;
- 3) Στο ίδιο πνεύμα με το προηγούμενο ερώτημα: Δύναται ένα δικαιοδοτικό όργανο, όπως το αιτούν δικαστήριο, να αφήσει ανεφάρμοστη ρύθμιση η οποία επιτρέπει στο ισπανικό Δημόσιο να καταβάλλει απευθείας στους εργαζομένους, σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη, τους μισθούς υπερημερίας που οφείλονται μετά την παρέλευση της εξηκοστής (σήμερα, εννεηκοστής) εργάσιμης ημέρας από της ασκήσεως της αγωγής, μόνο στην περίπτωση που η απόλυση έχει κριθεί από το δικαστήριο καταχρηστική και όχι στην περίπτωση που έχει κριθεί άκυρη, όταν τα δύο είδη απολύσεως δεν εμφανίζουν καμία αντικειμενική διαφορά ως προς το ζήτημα των μισθών υπερημερίας;

⁽¹⁾ EE L 283, σ. 36

⁽²⁾ EE 2000, C 364, σ. 1

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Hof van beroep te Brussel (Βέλγιο) στις 17 Απριλίου 2013 — Johan Deckmyn και Vrijheidsfonds VZW κατά Helena Vandersteen κ.λπ.

(Υπόθεση C-201/13)

(2013/C 189/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Hof van beroep te Brussel

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσεϊόντες: Johan Deckmyn και Vrijheidsfonds VZW

Εφεσίβλητες: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH και WPG Uitgevers België

Προδικαστικά ερωτήματα

- Είναι η έννοια «παρωδία» αυτοτελής έννοια του δικαίου της Ένωσης;
- Αν ναι, πρέπει μια παρωδία να πληροί τις ακόλουθες προϋποθέσεις ή να έχει τα ακόλουθα γνωρίσματα:
 - να έχει δικό της πρωτότυπο χαρακτήρα (πρωτοτυπία).
 - και μάλιστα κατά τέτοιο τρόπο ώστε η παρωδία εύλογα να μη μπορεί να αποδοθεί στον δημιουργό του πρωτότυπου έργου.
 - να έχει σκοπό να κάνει χιούμορ ή να σαρκάσει, ανεξαρτήτως του αν η κριτική, που ενδεχομένως ασκείται εν προκειμένω, αγγίζει το πρωτότυπο έργο ή κάτι άλλο ή κάποιον άλλον.
 - να αναφέρει την πηγή του παρωδούμενου έργου;
- Πρέπει ένα έργο να πληροί και άλλες προϋποθέσεις ή να έχει και άλλα γνωρίσματα για να μπορέσει να χαρακτηριστεί ως παρωδία;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) στις 17 Απριλίου 2013 — Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez κατά Natasha Caley McCarthy Rodriguez κατά Secretary of State for the Home Department

(Υπόθεση C-202/13)

(2013/C 189/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγοντες: Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez, Natasha Caley McCarthy Rodriguez

Καθής: Secretary of State for the Home Department

Προδικαστικά ερωτήματα

- Επιτρέπει το άρθρο 35 της οδηγίας 2004/38/ΕΚ ⁽¹⁾, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών («η οδηγία»), σε κράτος μέλος να θεσπίσει μέτρο γενικής εφαρμογής με το οποίο αρνείται να αναγνωρίσει, τερματίζει ή ανακαλεί το δικαίωμα που παρέχει το άρθρο 5, παράγραφος 2, της οδηγίας, το οποίο απαλλάσσει τα μέλη της οικογενείας που δεν είναι πολίτες ΕΕ και έχουν δελτίο διαμονής εκδοθέν σύμφωνα με το άρθρο 10 της οδηγίας («κάτοχοι δελτίου διαμονής») της υποχρέωσης κατοχής θεωρήσεως εισόδου;